

En record de Lluçia Navarro

El número 1087 de Cavall Fort, el corresponent a la primera quinzena de novembre, estava a punt de sortir de la impremta, quan ens ho van dir: en Lluçia Navarro havia mort. Als lectors més joves de Cavall Fort potser aquest nom no us resulta familiar, perquè en Lluçia feia temps que havia deixat gairebé del tot la il·lustració, però és molt possible que hàgiu vist alguns dels seus dibuixos en novel·les que s'han convertit en tots clàssics de les aventures i que encara podeu trobar a les llibreries i a la biblioteca, com per exemple *Bernat i els bandolers*, de Josep Vallverdú; i fa poc, al número 1030 de Cavall Fort, va aparèixer la il·lustració que va fer per a un conte de Joaquim Carbó, *La pluja d'or*, la seva darrera col·laboració amb la revista. Els qui som lectors de Cavall Fort des de fa més anys, i sobretot els qui vam començar a llegir els primers números de la revista, en tenim un record molt viu.

En Lluçia Navarro (en Lluçia, com signava sempre les seves obres) va ser un dels fundadors de Cavall Fort, l'any 1961. Era pintor i professor de l'Escola d'Arts Aplicades i d'Oficis Artístics, més coneguda com la Llotja, i es va encarregar de la direcció artística de la revista. Tenia les idees molt clares i el seu rigor i el seu alt nivell artístic van marcar les línies que seguiria Cavall Fort des del primer moment. A més, va il·lustrar contes, articles, portades... Els seus dibuixos, fets amb un traç molt marcat, gruixut, un pèl dur, tenien una gran força. Eren realistes, ben documentats, molt curiosos en tots els detalls, i tenien la capacitat de submergir-te immediatament en l'aventura.

A més de la seva feina a Cavall Fort, en Lluçia es va dedicar a la il·lustració en altres àmbits, com ara llibres o material discogràfic, i va conrear el dibuix, l'aquarel·la, diferents arts aplicades com la marqueteria o els vitralls. Però la seva activitat artística més important va ser la pintura mural. Va fundar el Departament de Pintura Mural a la Llotja, on va ser professor fins al 1989, quan es va jubilar. A més de Barcelona, hi ha obres seves escampades per nombrosos indrets de Catalunya: Balaguer, Cambrils, Esparreguera, L'Espluga de Francolí, Lleida, Núria, Ossó de Sió, el Port de la Selva, Premià de Mar, Premià de Dalt, Ribes de Freser, Sant Sadurní d'Anoia, Súria, Vilanova i la Geltrú, Tàrraga, Mataró, Sant Joan de les Abadesses, Valls, i molts altres. I també més lluny: a Logronyo, Madrid, Valladolid, i a l'altra banda de l'Atlàntic, a Veneçuela, Miami i Puerto Rico.

Els últims anys de la seva vida els va passar a Premià de Mar, i va ser aquí on va morir el passat 29 d'octubre. Per a nosaltres, però, seguirà ben viu en els seus dibuixos.

Mercè Canela

